

WENDY
BROKERS

ZONDAG

Anders dan andere zondagen lijkt hij niet, deze zondag. De ochtend kabbelt voort. Ontbijt, een wasje draaien en een ruzie tussen de twee jongsten sussen. Ik maak alvast het avondeten klaar, want ik heb straks avonddienst. Dan heeft zowel het gezin thuis, als ik op het werk een warme maaltijd.

Aan de roffelende voetstappen op de trap van zolder hoor ik dat Dion naar beneden komt.

'Mam.'

Ik draai me om, het aardappelschilmesje nog in mijn hand. Hij staat halverwege de trap, zijn hoofd iets gebogen om me aan te kunnen kijken. Mobieltje in zijn hand, zijn linkervoet een trede lager dan de rechter.

'Remco is verongelukt.'

Als een echo rollen de woorden vertraagt bij me binnen. De haartjes op mijn armen gaan één voor één omhoog staan. De rilling op mijn rug is een voorbode van de kou die me vanuit het niets overspoelt als de zee op een winterse dag.

'Wat zeg je?'

Is het een reactie omdat ik hoop dat ik het verkeerd heb gehoord? Omdat ik hoop dat, als ik het hardop zeg, het niet waar blijkt te zijn? Hij ziet wit, dat

registreer ik wel. Het ongeloof en de schrik ook in zijn ogen. 'Vanmorgen op de A2.'

Even is er bij mij nog de verwarring om welke Remco het gaat. Niet dat het uitmaakt in al zijn afschuwelijkheid, maar toch. Er zaten er twee bij hem in de klas op de basisschool. Is het de Remco van die kleine moeder die bij school altijd haar hond uitliet of de Remco die enigst kind is?

Het is de laatste.

Ik sluit een moment mijn ogen waar de tranen in opwellen. Voel even een scherpe flinter van het verdriet dat zijn ouders moeten voelen. Nee, godzijdank kan ik me daar geen echte voorstelling bij maken; dat is voor ouders die hetzelfde hebben doorgemaakt. Ik heb ze allemaal nog veilig onder mijn hoede. Dit is nieuws waarvan iedere ouder hoopt en bidt dat het zijn of haar deur voorbijgaat.

Deze zoon zal nooit meer thuiskomen.

Het bereiden van het eten laat ik even voor wat het is. Ik WhatsApp met trillende vingers naar een vriendin wiens zoon vroeger veel met Remco speelde. Ik weet dat zij Remco's moeder goed kent.

De vriendin reageert net als ik. Nee, ze had het nog niet gehoord, maar als bij haar het besef valt zijn we allebei in tranen. Zo jong nog, zo volop in het leven. In één fatale klap is meer dan alleen zijn leven verwoest.

En terwijl de tranen over mijn wangen blijven stromen, dringt langzaam het besef binnen waarom dit me zo raakt.

Natuurlijk, omdat het een bekende is. Omdat ik die jongen met appelwangetjes en twinkelende pretogen nog haarscherp voor me zie. Omdat negentien geen leeftijd is om zo abrupt uit het leven gerukt te worden. Omdat zijn ouders, die ik ook ken, zich geen raad zullen weten van verdriet. Maar dat is niet waarom het me zo diep in mijn binnenste raakt dat ik er misselijk van word.

Dichtbij. Het komt zo verschrikkelijk dichtbij.

Van alles mogen ze me afnemen als het niet anders kan. Mijn baan, mijn huis, mijn geld.

Ik ben niet bang voor slechte recensies op mijn schrijven, in het donker fietsen, met pech staan, inbrekers, verbaal geweld of natuurrampen. Maar blijf af van dat wat me het allerliefst op aarde is.

Van wat ik onder mijn hart heb gedragen, geknuffeld en getroost. Van wat ik heb zien vallen en weer geleerd heb op te staan. Van dat stukje, uit mij geboren, dat de toekomst in zich heeft.

Een uur later leg ik met bonkende hoofdpijn en rode, branderige ogen de laatste hand aan de maaltijd voor de avond. Ik kijk om het hoekje van de keuken de kamer in. Dion zit op de poef voor de televisie en speelt een voetbalwedstrijd op zijn Playstation.

Waar denkt hij aan? Is hij er in zijn hoofd, onzichtbaar voor mij aan de buitenkant, mee bezig? Of heeft hij, net als ik, moeite om te bevatten dat deze gitzwarte zondag in juli de wereld opnieuw voorgoed heeft veranderd?

In een niet te negeren opwelling loop ik naar hem toe. Ik knuffel hem en geef een kus op zijn kuif die hard is van de haargel.

'leuw mam, waar is dat goed voor?' Met zijn ogen op het scherm gericht wringt hij zich los.

Met een brok in mijn keel en wazig zicht loop ik terug naar de keuken en de bijna lege doos met tissues.

Omdat ik het nog kan, jongen, en Remco's moeder niet meer.